

hederne i 1920, i Foraaret, navnlig i Tiden umiddelbart før, men ogsaa i Tiden efter. Da var Tonen ikke blid og venlig, som den var i Gaar, da var der ingen Tilslutning til vort Standpunkt. Tværtimod, jeg husker — *vi* husker — fuldt vel, at man hæftede Forrædernavnet paa os. Naar de Herrer nu kommer og stiller sig ved Siden af os, er det for os kun et Vidnesbyrd om, at deres Politik har lidt Skibbrud. Den Tale, det ærede Medlem Hr. Holger Andersen holdt, var for mig et Vidnesbyrd om Ængstelse hos ham, Ængstelse over at se Resultaterne af den Agitation, den Politik, som har været drevet, og som han har været en virksom Deltager i. Han udtalte, at han haabede og troede, at det kun var tysksindede Slesvigere, der var med i de Bestræbelser, der var udfoldet for at skabe en Kanalstat, hvis nordre Grænse skulde ligge Nord for den nuværende danske Sydgrænse. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i sine Betragtninger, jeg tror, man maa erkende, at netop i den Omstændighed, at en Mand, der staar saaledes til hele den mellemslesvigske Bevægelse som Redaktøren af „Dybølposten“, har raabt Varsko, er et Vidnesbyrd om, at der ogsaa er Folk Nord for Grænsen, der har været med der, og Danske, der har ladet sig forlede til at gaa med til noget saa uhyrligt og noget saa antidansk som det, her er Tale om. Men det ærede Medlem Hr. Holger Andersen var dog af den Opfattelse — det kan man jo tage til Indtægt for sig som noget glædeligt —, at en saadan Bevægelse som den, der her er Tale om, strider absolut mod de danske Interesser og mod den danske Stats Interesser. Deri har han Ret, derom kan der fornuftigvis ikke være nogen Tvivl, det gør den rent øjeblikkeligt, og det vil den endnu mere gøre frem i Tiden. Derfor er det mit Haab, at denne Bevægelse nu maa være kvalt i Fødselen, at der ikke maa komme mere ud af den, og hvis den kan virke som en Advarsel til de Kredse og de Personer, der i det sønderjydske Spørgsmaal har spillet saa højt Spil, ja, saa vil Bevægelsen jo ikke have været helt forgæves.

Overfor den højtærede Undervisningsminister maa jeg udtale min Glæde over, at han har givet Udtryk for Tilslutning til, hvad jeg har sagt, paa en saa klar og tydelig Maade, at der ikke længere hos mig er Rum for nogen Tvivl. Efter hans Udtalelser om, at Bevillingen gives helt og fuldt ud kun til Fremme af dansk Kultur og dansk Sprog hos Danske i Udlandet, føler jeg mig tilfredsstillet, og jeg nærer heller ikke fjerneste Tvivl om, at den højtærede Minister

vil administrere Bevillingen saaledes, at der ikke for os bliver nogen Grund til Klage eller til Fortrydelse over, at vi er gaaet med til Bevillingen. Det er mit Haab, at denne Bevilling da ogsaa ad Aare maa kunne gives i fuld Samstemning mellem samtlige Partier her paa Rigsdagen. Kan den ikke det, vil den jo i det hele taget ikke være af nogen Betydning; det vil end ikke være muligt at opretholde den. Det staar nu til den højtærede Undervisningsminister, det staar til den høje Regering at bestemme, om denne Bevilling fortsat skal gives. Det er jo ikke Beløbet, det kommer an paa. Det er det ikke for os; vi mener, at her kan vi med Rette give, hvad der med Rimelighed kræves. Viser det sig, at Bevillingen er rigelig, at man ikke behøver alle Pengene, kan der jo spares paa den; det er klart, der er jo ingen Forpligtelse til at bruge alle de 200 000 Kr.; men Bevillingen er givet saaledes, at den er rigelig til Opfyldelse af de Formaal, man har for Øje ved dens Givelse.

Det er mit Haab, at vi alle maa faa Glæde af Bevillingen, saaledes at hvad der er dansk, kan bevares ved Hjælp af den, medens vi lader alt det, der ligger udenfor, hvad der er dansk, fare som noget os uvedkommende og som noget, vi kun kan have Skade og Fortræd af.

Røde: Med Hensyn til de to Ændringsforslag, hvorom der er Uoverensstemmelse, har den højtærede Minister paa ny fremført sin Begrundelse for den Stilling, han tager. Jeg skal ikke gentage, hvorfor jeg i det ene Tilfælde, med Hensyn til Opførelsen af en ny Skole i Nykøbing paa Falster, følger Ministeren og i det andet Tilfælde, Forslaget om at forhøje Eksamensafgifterne, maa tilraade ikke at følge ham. Jeg henviser til, hvad jeg har sagt herom før. Men jeg vil gøre opmærksom paa, hvordan Forholdet vil blive, hvis man i det ene Tilfælde følger Ministeren og i det andet Tilfælde overstemmer ham, hvad jo vil blive Tilfældet, hvis de to Partier, Socialdemokratiet og de Konservative, gennemfører deres Stilling med Hensyn til Skolen. Stillingen vil da blive denne, at man i ikke ringe Grad forringer den kasse-mæssige Nedsættelse af Udgifterne paa Finansloven, som jo ellers er Formaalet med disse Planer, og jeg er derfor forbavset over den Stilling, som navnlig de konservative Medlemmer indtager. De har i Udvalget vist principiel Forstaaelse af den Stilling, som *vi* indtager til Spørgsmaalet om Eksamensafgifterne, og de har erklæret, at det i og for sig maa